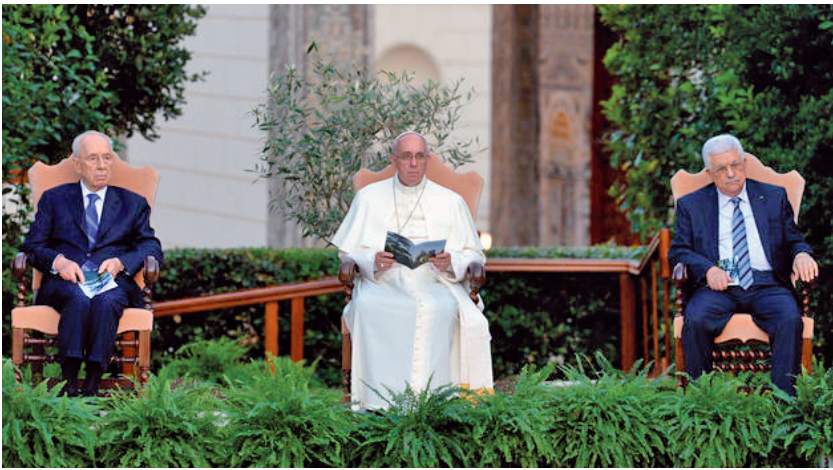

Trobada històrica per la pau

► Els presidents d'Israel i de l'Autoritat Palestina varen participar en una trobada de pregària amb el papa Francesc, el passat diumenge de Pentecosta, 8 de juny, als jardins del Vaticà. La bona resposta a aquesta coratjosa iniciativa del Papa ha suscitat moltes esperances de pau a Terra Santa.

GLOSSA

Pelegrinatge en família

«Els pares de Jesús anaven cada any a Jerusalem amb motiu de la festa de Pasqua. Quan ell tenia dotze anys, hi van pujar a celebrar la festa, tal com era costum» (Lc 2,41-42).

Un grup de cinquanta-cinc membres integrats en deu famílies, amb fills de diverses edats (entre tres mesos i divuit anys), ha completat el camí de Sant Jaume. El pelegrinatge ha durat nou anys, una etapa cada any, aprofitant els dies de pont (en les primeres etapes) o els de Setmana Santa (en les darreres). Un dels pares escrivia: «Es pot dir clar i ben alt: hem fet quelcom gran i bonic, el camí de Sant Jaume. Ens hem esforçat i sacrificat, hem renunciat a comoditats, han sorgit situacions imprevistes, però també hem viscut, hem compartit cada dia vivències humanes i espirituals. Hem fet broma i hem rigut, hem pregat, hem dialogat i hem fet silenci, i ho hem compartit amb els grans, els joves i els més petits. Sense oblidar, per descomptat, les pregàries del matí o les celebracions de la missa dominical o del ofici de Setmana Santa amb les persones dels pobles del recorregut.

»Ha estat una experiència en família i entre famílies que tenim moltes coses en comú, entre les quals destaca el nostre amor a Jesús. No ens fa por dir-ho, som cristians. Ell

és el nostre referent de vida i el referent que volem transmetre als nostres fills cada família o cadascun de nosaltres, amb els seus matisos i intensitat i des d'espiritualitats diverses. Compartir aquestes experiències ens enriqueix des de fa anys. Hem viscut i hem compartit tot això i, a més, hem fet el camí de Sant Jaume [...]. Ha estat possible gràcies a l'aportació i l'actitud de tots i cadascun de nosaltres [...]. Ens ho hem d'agrair mútuament els grans i els petits.»

Aquest seguiment del camí de Sant Jaume és força peculiar. Una colla de famílies cristianes implicades en un singular pelegrinatge. Persones de diverses edats, grau de fe, possibilitats físiques... Totes, però, amb un referent comú, Jesús, i amb un objectiu compartit, superar les dificultats i arribar a Santiago en comunitat de fe i d'esforç. «Em veig capaç de tot gràcies a aquell que em fa fort» (Fl 4,13). Superar les dificultats de l'itinerari, les pròpies del grup i les personals, perquè el que uneix és més fort, sentir-se comunitat i viure-ho en el dia a dia... Tot retornant a casa el darrer dia, els adolescents comenten entre ells: «Després d'aquests anys de camí de Sant Jaume, hem de preguntar als pares què farem el proper any.»

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Església repartida: Corpus Christi

La imatge, avui tan freqüent, d'un grup de persones repartint a gent necessitada una ajuda personal, material, aliments o roba, en unes dependències parroquials, assenyalades amb un tímid cartell, «Càritas», és adequada per representar un dels rostres més veritables de l'Església.

Forma part de l'essència de l'Església, de la seva identitat, ser amor que es reparteix i es difon. Una difusió d'amor, que adquireix maneres molt diverses: aquesta, ben visible, el repartiment d'ajuda entre els més necessitats, mai no ha faltat i avui es veu particularment necessària.

Sense que soni a joc retòric de paraules, aquest pa repartit entre els més pobres ha de venir d'un amor compartit, i aquest amor compartit té la seva font en una vida partida. És a dir, el gest visible de l'ajuda que es realitza en unes dependències parroquials és un dels punts d'arribada d'un corrent invisible que neix a l'altar on se celebra l'Eucaristia i arriba fins a les mans que ofereixen i reben l'ajuda, travessant la comunitat de germans.

Així entenem la festa que celebrem avui: el Corpus Christi, l'Eucaristia.

Perquè tot comença en el moment de partir-se Jesús per amor, el seu sacrifici a la Creu. Des de llavors, va començar a rajar per tot el món aquest corrent d'amor ofert, que venia a fecundar tota la terra. La primera realitat creada per aquest amor va ser l'Església, en tant que comunió de germans. Ella, de fet, per mantenir-se viva i fidel, celebra l'Eucaristia i hi participa constantment, al llarg del temps. L'Església, comunió de germans, beu sempre d'aquest amor que du a «partir-se» en sacrifici d'unió amb Déu Pare i amb els germans. Incessantment reneix així la fraternitat eclesial.

En la mesura en què aquesta fraternitat s'intensifica, creix o madura, es va creant al seu voltant un espai de llum, de paraula, de força transformadora, de testimoniatge, que és ressò o reflex de l'Esperit de Jesucrist que anima aquella fraternitat. Una de les zones creades per aquest espai nascut entorn de la comunitat d'amor és l'acció a favor dels pobres.

Tota l'acció caritativa i social de l'Església és un compromís moral, que procedeix del manament evangèlic. Però és molt més que això. L'acció caritativa i social cristiana forma part de l'efecte transformador que produeix l'existència de l'Església, comunió fraterna, enmig del nostre món. Ella aprèn a partir-se en sacrifici, a compartir amb els altres l'existència, a repartir-se als més necessitats.

Aquesta forma de veure les coses ens porta a considerar cada gest d'ajuda al necessitat com una manera de donar-se, més que com una acció de «donar» alguna cosa. En conseqüència, tot considerant el vincle estret entre Càritas i l'Eucaristia, direm que:

- L'obra de Càritas no es pot mesurar només per la quantitat d'obres realitzades a favor dels més pobres, sinó sobretot per la qualitat de l'amor repartit.
- L'autenticitat de la comunitat cristiana no es mesurarà només per l'amor frater que hi hagi entre els seus membres, sinó també per l'amor ofert i concret als més pobres, si guin els qui siguin.
- Tot quedarà marcat pel signe més característic de l'amor de l'Esperit, que és la gratuïtat en el rebre i en el donar.

El Dia del Corpus Christi és, per tant, el dia en què l'Església es reparteix, seguint els passos de Jesucrist, sacrificat per amor.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

ROSA NAVARRO DURÁN

Lluita per l'ideal

Tot coincidint amb els 500 anys del naixement de santa Teresa de Jesús, Edebé ha publicat *Vida y obra de Teresa de Jesús contada a los niños*. L'autora és la filòloga Rosa Navarro, vocal de la Comissió Nacional de l'Any Teresià, que presenta la història d'una persona «que lluita pel seu ideal sense descans, que no es rendeix davant les dificultats, que es recolza en Déu i en l'oració per continuar endavant».

Què destaca de Sta. Teresa?

Quan les dones no tenien accés a la cultura, Teresa va aprendre a llegir i va arribar a ser una esplèndida escriptora. Tampoc no es va espantar davant l'oposició que va trobar pertot arreu a la reforma que va fer en el seu orde. La seva fortalesa es va basar en la fe i en la confiança en Déu. Només una dona animosa, optimista i forta —malgrat la seva delicada salut— podia assolir el que ella va aconseguir.

Què us captiva d'ella?

La figura de Teresa de Jesús és apassionant per a qualsevol que s'acosti a la seva obra. La seva prosa és totalment actual per la seva expressivitat, no interposa cap artifici entre ella i el lector. Diu el que sent i ho fa d'una manera plàstica, directa.

Per què és un exemple?

Amb la seva insistència, esforç, intel·ligència i bondat va fer una doble proesa: fundar monestirs perquè les monges poguessin viure profundament la fe —tot i ser pobres i d'origen humil—; i escriure obres literàries en què analitzava profundament la seva ànima amb un estil directe i summament expressiu i plàstic. Estava sola en la seva escriptura i el Senyor era el seu escut, i es recolzava en Ell per fer visible la bellesa de la nostra ànima i ajudar les seves germanes perquè la conreessin.

Oscar Bardají i Martín

Màster en Diàleg interreligiós, ecumènic i cultural

Aquesta imatge parla

La Universitat Ramon Llull (URL) i l'Institut de Ciències Religioses de Barcelona (ISCREB) ofereixen un títol comú de màster en diàleg interreligiós, ecumènic i cultural. Es pot cursar de forma presencial (tardes de 18.30 a 21 hores) o de forma virtual (per internet).

Aquest màster es proposa donar a conèixer les diferents confessions i religions, el diàleg ecumènic i interreligiós i les relacions entre fe i cultura. Molt útil per a professionals del món educatiu, sanitari, de l'esport, la comunicació, els funcionaris d'ajuntaments i presons, l'acció social, etc.

Les assignatures que s'impartiran en el curs 2014-2015 són: Fonaments de l'islam, budisme, esglésies orientals, trets fonamentals de la cultura actual, cristianisme, seminari sobre instruments per al diàleg, i metodologia i tècniques per a l'elaboració de la tesina. I dues assignatures a escollir entre: taoisme, confucianisme; religions africanes i afroamericanes; noves religiositats.

Matriculació del 2 de juny al 31 de juliol i del 2 al 19 de setembre de 2014. Informació: Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (ISCREB), tel. 934 541 963, secretaria@iscreb.org, www.iscreb.org. Horari: 17-21 h (c/ Diputació 23, 08007 Barcelona).

CURS MONOGRÀFIC

«Discursos ètics contemporanis»

A càrrec del Dr. FRANCESC TORRALBA

Dies 1, 2, 4 i 5 de setembre, de 18 a 21 h

Matrícula de l'1 al 31 de juliol i l'1 de setembre

FE I GRANS CIUTATS

Humanitzar la ciutat

La concentració de la població mundial en grans ciutats —o en regions metropolitanes— és un fenomen creixent: és la urbanització o la *metropolinització*. Davant l'extensió constant del teixit urbà, s'imposen dues tasques: rehabilitar el que hi ha i recentrar les ciutats, cercar solucions que permetin fer de tot l'entorn urbà un lloc de convivència, un veritable lloc per viure, i evitar que unes parts de la gran ciutat esdevinguin uns *no llocs* (perifèries, suburbis, *favelas*) perquè no s'hi poden establir unes relacions veritablement humanes i coherents amb la dignitat de les persones.

Fer de les ciutats uns veritables llocs de convivència és com dir que cal humanitzar les ciutats, posar-les al servei de les persones. És el *pressupòsit antropològic* de tot veritable urbanisme (i de la pastoral urbana): crear un entorn en el qual siguin possibles unes relacions interpersonals de confiança i no de por, de reconeixement i no de pur anonim. Això esdevé especialment difícil en les megàpolis modernes, on la globalització produeix conjunts humans cada vegada més heterogenis. Globalització i urbanització esdevenen termes sinònims.

Les institucions, les comunitats cristianes o les paròquies —encara que siguin petites i pobres— tenen una gran missió per humanitzar i fer de cada barri de la gran ciutat, sigui central o perifèric, un veritable lloc de relacions humanes.

(De la ponència del professor Marc Augé, de París)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Comunió en la legítima diversitat

Declaració conjunta del Papa i del Patriarca ecumènic a Jerusalem

El passat 25 de maig, a Jerusalem, el papa Francesc i el patriarca ecumènic de les Esglésies ortodoxes, Bartolomeu I, van signar una important declaració conjunta en què diuen que «avui reafirmem el nostre compromís de caminar junts vers la unitat, que serà la de la comunió en la legítima diversitat». En aquesta declaració ressona la trobada decisiva, també a Jerusalem, entre Pau VI i Atenàgores, el 1964, i la remoció posterior de les mútues excomunicacions de 1054, així com els diàlegs oficials entre catòlics i ortodoxos, iniciats a partir de 1979.

Entre els documents concordats hi ha les qüestions de l'Eucaristia (1982); la fe, sagraments i unitat (1987); el sagrament de l'Orde (1988); l'Uniatisme (1993); i conciliaritat i autoritat (2007). Aquest darrer és el més significatiu, ja que reconeix al Papa una funció de *primer* entre els patriarques amb una «presidència en la caritat», afirmació, però, que no ha aconseguit fins ara l'acord del Patriarcat de Moscou. Tot i això, el patriarca ecumènic es mostrà optimista en aquesta trobada amb el papa Francesc, ja que ha aconseguit convèncer totes les esglésies ortodoxes de fer un gran Concili Panortodox l'any 2016. En aquest context, a més, es pot entreveure la visió del papa Francesc, que mira la unitat dels cristians com un element decisiu de l'Església en sortida!

Dr. Salvador Pié

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

23. ■ **Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [1Re 17,5-8.13-15a.18 / SI 59 / Mt 7,1-5]. Sant Zenó, mr.; sant Josep Cafasso, prev. salesià.
24. □ **Dimarts** [Is 49,1-6 / SI 138 / Ac 13,22-26 / Lc 1,57-66.80]. Naixement de sant Joan Baptista, fill de Zacaries i Elisabet, parent i precursor del Senyor.
25. ■ **Dimecres** [2Re 22,8-13;23,1-3 / SI 118 / Mt 7,15-20]. Sant Pròsper d'Aquitània, bisbe; sant Guillem (†1142), abat; santa Oròsia, vg. i mr.
26. ■ **Dijous** [2Re 24,8-17 / SI 78 / Mt 7,21-29]. Sant Pelai o Pelagi, noi mr. de la castedat, a Còrdova (925), nat a Galícia, venerat a Oviedo; sant David, ermità (s. v); sant Josepmaria Escrivà de Balaguer (Barbastre 1902 - Roma 1975), prev., fund. Opus Dei.
27. □ **Divendres** [Ez 34,11-16 / SI 22 / Rm 5,5-11 / Lc 15,3-7]. El Sagrat Cor de Jesús. Sant Ciril d'Alexandria (370-444), bisbe i doctor de l'Església. Mare de Déu del Perpetu Socors, patrona de la Seguretat Social i del cos de sanitat.
28. □ **Dissabte** [Lm 2,2.10-14.18-19 / SI 73 / Mt 8,5-17]. L'Immaculat Cor de Maria. Sant Ireneu (s. II), bisbe de Lió i mr., deixeble de Policarp d'Esmirna; sant Pau I, papa (757-767).
29. ■ **† Diumenge vinent**, Sants Pere i Pau, apòstols (lit. hores: pròpia) [Ac 12,1-11 / SI 33 / 2Tm 4,6-8.17-18 / Mt 16,13-19]. Sant Pere (o Queses), de Betsaida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. I).

EL COS I LA SANG DE CRIST

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 8,2-3.14b-16a)

Moisés digué al poble: «Recorda't del camí que el Senyor t'ha fet fer pel desert des de fa quaranta anys per afligir-te, per provar-te, per conèixer els sentiments del teu cor i veure si observaries o no els seus mandaments. T'afligí fent-te passar fam, però després t'alimentà amb el manà, que ni tu ni els teus pares no coneixíeu, perquè aprenguessis que l'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu. Recorda't del Senyor, el teu Déu, que et va fer sortir de la terra d'Egipte, un lloc d'esclavatge; que t'ha fet passar per aquest desert immens i terrible, infestat de serps verinoses i d'escorpins, una terra eixuta, sense aigua, on per a tu va fer saltar un doll d'aigua de la roca dura, i t'hi alimentava amb el manà, que els teus pares no coneixien.»

▶ Salm responsorial (147)

R. *Glorifica el Senyor, Jerusalem.*

Glorifica el Senyor, Jerusalem, / Sió, canta lloances al teu Déu, / que assegura les teves portes / i beneeix dintre teu els teus fills. R.

Manté la pau al teu territori / i et sacia amb la flor del blat. / Envia ordres a la terra, / i la seva paraula corre de pressa, no es detura. R.

Anuncia les seves paraules als fills de Jacob, / als fills d'Israel, els seus decrets i decisions. / No ha obrat així amb cap altre poble, / no els ha fet conèixer les seves decisions. R.

El diví Salvador. Pintura de Juan de Juanes, Museu del Prado (Madrid)

🗣️) Aquesta imatge parla

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 8,2-3.14b-16a)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «Recuerda el camino que el Señor, tu Dios, te ha hecho recorrer estos cuarenta años por el desierto; para afligirte, para ponerte a prueba y conocer tus intenciones: si guardas sus preceptos o no. Él te afligió haciéndote pasar hambre, y después te alimentó con el maná, que tú no conocías ni conocieron tus padres, para enseñarte que no sólo vive el hombre de pan, sino de todo cuanto sale de la boca de Dios. No te olvides del Señor, tu Dios, que te sacó de Egipto, de la esclavitud, que te hizo recorrer aquel desierto inmenso y terrible, con dragones y alacranes, un seqedal sin una gota de agua, que sacó agua para ti de una roca de pedernal; que te alimentó en el desierto con un maná que no conocían tus padres.»

▶ Salmo responsorial (147)

R. *Glorifica al Señor, Jerusalén.*

Glorifica al Señor, Jerusalén; / alaba a tu Dios, Sión: / que ha reforzado los cerrojos de tus puertas, / y ha bendecido a tus hijos dentro de ti. R.

Ha puesto paz en tus fronteras, / te sacia con flor de harina. / Él envía su mensaje a la tierra, / y su palabra corre veloz. R.

Anuncia su palabra a Jacob, / sus decretos y mandatos a Israel; / con ninguna nación obró así, / ni les dio a conocer sus mandatos. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,16-17)

Germans, el calze de la benedicció que nosaltres beneïm, no és, potser, comunió amb la sang de Crist? El pa que nosaltres partim, no és, potser, comunió amb el cos de Crist? El pa és un de sol. Per això tots nosaltres, ni que siguem molts, formem un sol cos, ja que tots participem del mateix pa.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,51-58)

En aquell temps Jesús digué als jueus: «Jo sóc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meva carn: perquè doni vida al món». Els jueus es posaren a discutir. Deien: «Com s'ho pot fer aquest, per donar-nos la seva carn per menjar?». Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Si no mengueu la carn del Fill de l'home i no beueu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres. Qui menja la meva carn i beu la meva sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. Ben cert: la meva carn és un veritable menjar, i la meva sang és una veritable beguda. Qui menja la meva carn i beu la meva sang està en mi i jo en ell. A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment, els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Aquest és el pa baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre.»

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a los Corintios (1Co 10,16-17)

Hermanos:

El cáliz de la bendición que bendecimos, ¿no es comunión con la sangre de Cristo? Y el pan que partimos, ¿no es comunión con el cuerpo de Cristo? El pan es uno, y así nosotros, aunque somos muchos, formamos un solo cuerpo, porque comemos todos del mismo pan.

▶ Lectura del evangelio según san Juan (Jn 6,51-58)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los judíos:

«Yo soy el pan vivo que ha bajado del cielo; el que coma de este pan vivirá para siempre. Y el pan que yo daré es mi carne para la vida del mundo.» Disputaban los judíos entre sí: «¿Cómo puede este darnos a comer su carne?»

Entonces Jesús les dijo: «Os aseguro que si no coméis la carne del Hijo del hombre y no bebéis su sangre, no tenéis vida en vosotros. El que come mi carne y bebe mi sangre tiene vida eterna, y yo lo resucitaré en el último día. Mi carne es verdadera comida, y mi sangre es verdadera bebida. El que come mi carne y bebe mi sangre habita en mí y yo en él. El Padre que vive me ha enviado, y yo vivo por el Padre; del mismo modo, el que come vivirá por mí. Este es el pan que ha bajado del cielo; no como el de vuestros padres, que lo comieron y murieron; el que come este pan vivirá para siempre.»

COMENTARI

La carn i la sang del fill de l'home

El text d'avui reprèn i clou el nucli del discurs de Jesús sobre el pa veritable: la persona de Jesús, acollida en la fe, és el mitjà pel qual la vida eterna és donada i mantinguda. Ara bé, l'aprofundiment del sentit del mot *pa* identifica aquesta realitat amb la carn de Jesús, és a dir, amb la seva condició humana, «la meva carn». Això és el que tenim en el darrer sopar de Jesús en les tradicions de Marc i de la 1Co: «Aquest és el meu cos». Tanmateix, en l'Evangelí de Joan, també en Jn 6, com en el cas del baptisme («allà Jesús batejava», Jn 3,22), de la institució de l'eucaristia arrela en el ministeri de Jesús. D'aquesta forma s'en-

llaça, en l'Evangelí de Joan, la proximitat entre repartir el pa a la gent i la institució del que Pau i Lluç anomenen *el memorial*. El memorial de Jesús, l'eucaristia, arrela en donar de menjar als humans. La integració entre l'eucaristia i donar de menjar és molt pregona.

Però el tema encara s'aprofundeix més. La continuació, «menjar la carn del fill de l'home i beure la seva sang», no solament fa més explícita la referència a l'eucaristia, sinó que evoca la imatge del que significa acollir Jesús en la fe: vol dir acollir-lo com a fill de l'home encarnat. L'eucaristia és la realització simbòlica de la mútua inhabilitació de Jesús (el fill de l'home de l'àmbit de Déu) en el creient i del creient en Jesús: «El

qui menja la meva carn i beu la meva sang està en mi i jo en ell». Aquest ensenyament ens transporta al context del comiat de Jesús, el marc de la institució de l'eucaristia.

La fe i l'eucaristia porten els cristians a participar en la plenitud de Déu. Un ensenyament que l'Evangelí de Joan té al cor: «El qui m'ha enviat és el Pare, que és vida, també el qui em menja a mi viurà per mi» (6,57). És l'ensenyament de l'allegoria del cep i les sarments del comiat de Jesús. El Pare que té vida, dóna al fill de tenir vida (5,26). Per això Jesús dóna la vida que ha rebut del Pare. L'Esperit també és vida, com les paraules que Jesús adreça als deixebles (6,63).

Oriol Tuñí, SJ

CRÒNICA

50 anys de les Germanetes dels Ancians Desemparats a Sant Just Desvern. El passat dia 4, a les 10.30 h, el bisbe Agustí va presidir l'eucaristia de l'últim dia de tridu d'acció de gràcies que es va celebrar a la capella d'aquesta residència, a la qual van assistir també religioses d'altres cases de la congregació a Catalunya, l'alcalde de la vila i altres persones del poble.

Ministeris de l'acolitat. El passat 6 de juny, a les 20 h, a la parròquia de Sant Vicenç Màrtir, de Sant Vicenç dels Horts, el bisbe Agustí va conferir el ministeri de l'acolitat a Albert Manich Bou, de la parròquia de Sant Baldiri, de Sant Boi de Llobregat, i Rafael Galofré Casas, de la mateixa parròquia que acollia la celebració, que s'estan preparant al diaconat.

Trobada final de curs per a preveres i diaques. Va tenir lloc el 10 de juny, amb un intens programa formatiu i informatiu. Com que l'any

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Confirmacions a la Catedral de Sant Llorenç. El dia de Pentecosta, al vespre, el bisbe Agustí va presidir l'eucaristia en la qual va conferir el sagrament de la confirmació a un grup de 21 adults de diversos indrets de la diòcesi. Entre ells, dues joves catecúmenes van ser batejades també i sis van rebre la comunió per primera vegada.

2015 l'ha dedicat el papa Francesc a la vida religiosa, el delegat per a la Vida Consagrada, P. Josep Maria Henríquez, va parlar del significat d'aquesta dedicació, presentant la realitat diocesana de les comunitats religioses. El bisbe Agustí també va exposar la consulta sobre la renovació de càrrecs de vicaris que vol plantejar al clergat diocesà i, per altra part, en relació al 10è aniversari de la diòcesi. També es va fer present una delegació dels mossos, per donar orientacions de seguretat als edificis eclesials.

AGENDA

Jornada de formació d'agents de Pastoral Sanitària. 26 de juny, de les 10 a les 13.30 h, a la Casa de l'Església, sobre la relació dels serveis d'atenció espiritual i religiosa amb la gerència dels centres sanitaris. Informació i inscripcions: salut@bisbatsantfeliu.cat, tel. 676 758 461.

Pregària vocacional. Dijous 26 d'abril, a les 19 h, a la capella de la Casa de l'Església, organitzada per la Delegació de Pastoral Vocacional. Serà l'última cita d'aquest curs, fins després de l'estiu.

Trobada familiar de diaques de Catalunya. Tindrà lloc el proper dissabte 28 de juny, de les 10.45 a les 18 h, a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat.

FORMACIÓ

Setmana catequètica. Del 7 a l'11 de juliol el Secretariat Interdioc-

sà de Catequesi (SIC) ofereix tot un ventall de curssets per a la formació de catequistes. Tindran lloc al Seminari Conciliar (c/ Diputació, 231). Informació i inscripcions: Delegació de Catequesi de Barcelona, tel. 934 541 898, ddcatequesi5104@arqbcn.

Cursos d'estiu de Teologia a la FTC. Amb el títol «*Evangelii Gaudium*, el projecte pastoral del papa Francesc», la Facultat de Teologia de Catalunya organitza del 3 al 5 de juliol aquests cursos d'estiu, que aniran desgranant capítol a capítol aquest document del Papa, evidenciant el punts claus del full de ruta de l'Església per als propers anys. Informació i inscripcions: Secretaria de la FTC, congressos@teologia-catalunya.cat, tel. 934 534 925.

CULTURA

Pulchra Magistri. El delegats de Patrimoni amb seu a Catalunya van visitar el passat 4 de juny l'exposició «*Pulchra Magistri*. L'esplendor del Maestrat a Castelló», que es desenvolupa a les parròquies del Bisbat de Tortosa de Benicarló, Catí i Vinaròs (i també a la parròquia de Culla del bisbat de Sagorrb-Castelló). Aquesta era una activitat organitzada des del SICPAS (Secretariat Interdiocesà per la Conservació i Promoció de l'Art Sagrat), on hi ha representants dels 10 bisbats amb seu a Catalunya.

ECO DE LA PALABRA

Iglesia repartida: Corpus Christi

La imagen, hoy tan frecuente, de un grupo de personas repartiendo a gente necesitada una ayuda personal, material, alimentos o ropa, en unas dependencias parroquiales, señaladas con un tímido cartel, «Cáritas», es adecuada para representar uno de los rostros más verdaderos de la Iglesia.

Forma parte de la esencia de la Iglesia, de su identidad, ser amor que se reparte y se difunde. Una difusión de amor, que adquiere muy diversas maneras: esta, bien visible, el reparto de ayuda entre los más necesitados, nunca faltó y hoy se ve particularmente necesaria.

Sin que suene a juego retórico de palabras, ese pan repartido entre los más pobres ha de venir de un amor compartido, y este amor compartido tiene su fuente en una vida partida. O sea, el gesto visible de la ayuda que se realiza en unas dependencias parroquiales es uno de los puntos de llegada de una corriente invisible que nace en el altar donde se celebra la Eucaristía y llega hasta las manos que ofrecen y reciben la ayuda, atravesando la comunidad de hermanos.

Así entendemos la fiesta que celebramos hoy: el Corpus Christi, la Eucaristía.

Porque todo empieza en el momento de partirse Jesús por amor, su sacrificio en la Cruz.

Desde entonces, empezó a manar por todo el mundo esa corriente de amor ofrecido, que venía a fecundar toda la tierra. La primera realidad creada por ese amor fue la Iglesia, en tanto que comunión de hermanos. Ella, de hecho, para mantenerse viva y fiel, celebra la Eucaristía y participa de ella constantemente, a lo largo del tiempo.

La Iglesia, comunión de hermanos, bebe siempre de ese amor que lleva a «partirse» en sacrificio de unión con Dios Padre y con los hermanos. Incesantemente renace así la fraternidad eclesial.

En la medida en que esta fraternidad se intensifica, crece o madura, se va creando en torno suyo un espacio de luz, de palabra, de fuerza transformadora, de testimonio, que es eco o reflejo del Espíritu de Jesucristo que anima aquella fraternidad. Una de las zonas creadas por ese espacio nacido en torno a la comunidad de amor es la acción a favor de los pobres.

Toda la acción caritativa y social de la Iglesia es un compromiso moral, que procede del mandamiento evangélico. Pero es mucho más que eso. La acción caritativa y social cristiana forma parte del efecto transformador que produce la existencia de la Iglesia, comunión fraterna, en medio de nuestro mundo. Ella aprende a partirse

en sacrificio, a compartir con los demás la existencia, a repartirse a los más necesitados.

Esta forma de ver las cosas nos lleva a considerar cada gesto de ayuda al necesitado como una manera de darse, más que como una acción de «dar» algo. En consecuencia, considerando el vínculo estrecho entre Cáritas y la Eucaristía, diremos que:

- La obra de Cáritas no se puede medir sólo por la cantidad de obras realizadas en favor de los más pobres, sino sobre todo por la calidad del amor repartido.
- La autenticidad de la comunidad cristiana no se medirá sólo por el amor fraterno que exista entre sus miembros, sino también por el amor ofrecido y concreto hacia los más pobres, sean quienes sean.
- Todo quedará marcado por el signo más característico del amor del Espíritu, que es la gratuidad en el recibir y en el dar.

El Día del Corpus Christi es, por tanto, el día en que la Iglesia se reparte, siguiendo los pasos de Jesucristo, sacrificado por amor.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat